

Biển mặn

Cô đẹp mà, cô có quyền, cô có quyền được sống sung túc hơn, không phải nghèo khó như thế này.

Chiều xuống, những tia nắng vàng ủa le lói vội tắt nhường chỗ cho bóng đêm cũng là lúc mọi người hối hả ra về sau một ngày mệt nhọc. Bờ biển yên ắng đến lạ thường. Trong cái khung cảnh nhập nhoang ấy, một cô gái với dáng vẻ buồn bã hướng mặt về phía biển. Từng đợt gió biển ùa vào thổi tung mái tóc đang che lấp khuôn mặt đắm nước mắt của cô. Người dân ở đây đã quá quen với cảnh này, chiều nào họ cũng thấy cô đứng đấy, bất động, hướng về biển khơi chờ đợi thứ gì đó rất xa xăm.

Cô là người vùng này, là con của một gia đình ngư dân, cuộc sống gắn liền với vị mặn của biển. Mặc dù là dân xứ biển nhưng ông trời lại ưu ái ban cho cô một làn da trắng muốt. Dân miền biển, quanh năm làm bạn với nắng, gió nhưng cô dường như miễn dịch với chúng. Tuổi thơ rong chơi vui đùa trên những cồn cát, gió, nắng rát da vậy mà trong khi bọn trẻ cùng lứa cô ngày càng đen nhem đi thì cô vẫn cứ thế - trắng tinh khôi. Lớn lên, bao nhiêu cô gái trong làng nhìn cô ngưỡng mộ pha lẫn sự ghen tị. Còn các chàng trai, biết bao người chết mê chết mệt vì cô nhưng cô chẳng thích ai, cứ vô tư như những con sóng dạt dào ngoài kia.

Thế rồi tình yêu cũng tìm đến với cô - ừ thì con người ai chẳng phải yêu. Người cô yêu là một chàng trai vùng này, lần đầu tiên gặp anh cô đã có ấn tượng mạnh rồi. Cha cô vốn là chủ một chiếc tàu đánh cá xa bờ. Nghề đi biển lênh đênh trên tàu còn nhiều hơn ngủ trên đất liền vì vậy mỗi khi không đi biển mọi người lại tụ tập nhau lại, nhâm nhi vài ba chén rượu mà kể chuyện đời. Hôm đấy cha cô tụ tập các thành viên trong đội đánh cá của mình lại lai rai. Cô thì lo việc bếp núc, thỉnh thoảng cũng đưa mắt lên nhìn và bất chợt cô thấy lòng mình xao động. Anh đang ôm cây ghi ta và hát, giọng hát trầm ấm mà mê hoặc lòng người:

“Có người từ lâu nhớ thương biển
Ngày xưa biển xanh không như bây giờ
biển là hoang vắng
Lời tôi nhỏ bé tiếng gió thét cao biển tràn nổi đau
Tình em quá lớn sóng cũng vỡ tan đời tôi đánh mất
Giấc mơ không còn biển xưa đã cạn
Vắng em trên đời biển thầm than khóc ngàn lòng với tôi
Cùng tôi biển

chết, cùng em biển tanNgàn năm nỗi đau hóa kiếp mây ngàn cô đơn biển cạn....”

- Tổ cha mày, đang vui mà ca bài buồn thế hử, bộ không có bài nào vui hay sao?. Một người trong nhóm lên tiếng.

Anh gãi đầu. lúng túng xếp cây đàn vào góc phân bua : ” Cháu chỉ biết mấy bài buồn như thế này thôi, cũng giống như đời cháu vậy”. Anh cúi xuống cắn chặt môi mình. Không khí chùn hấn lại, cha cô ngồi cạnh vỗ vai anh an ủi. Anh ngẩng đầu lên, bất giác nhìn thấy ánh mắt cô, lúc này đang nép sau cánh cửa nhìn lên. Cô giật mình vội quay xuống bếp, khuôn mặt ửng hồng.

Chiều hôm sau, sau khi làm xong việc nhà cô ra mỏm đá ngoài bờ biển ngồi ngắm hoàng hôn. Trời và biển như hòa vào làm một. Những lúc thế này cô thấy thoải mái lạ thường, đang thả hồn vào cõi mơ thì một giọng nói vang lên cuốn cô vào thực tại:

- Hoàng hôn đẹp thật đấy nhỉ!

Giật mình cô quay lại cô reo lên: ” A thì ra là anh chàng ôm ghi ta hôm qua”. Anh nhoẻn miệng cười với cô. Một nụ cười có sức cuốn hút mãnh liệt ngay từ lần đầu gặp đối với người đối diện. Anh bước đến ngồi xuống cạnh cô cùng ngắm hoàng hôn. Ngay sau hôm ấy cô hiểu rằng mình đã yêu.

Cứ thế, trừ những ngày đi biển thì chiều nào anh cũng ra mỏm đá này để ngắm hoàng hôn. Anh kể cho cô nghe về đời mình. Anh sinh ra mà không có bố, anh nghe người ta bảo bố anh là một thằng sở Khanh làm mẹ anh có thai rồi bỏ đi. Còn mẹ anh, không chịu được cảnh nghèo khó quanh năm bán mặt cho biển nên khi anh vừa được hai tuổi đã để anh lại cho bà ngoại rồi bỏ đi, lúc đầu thỉnh thoảng cũng có về thăm anh nhưng sau đó bất tãm. Nghe bảo là mẹ anh sang làm ăn gì đó bên Trung Quốc rồi sau đó mất tích. Nghe anh kể, cô vừa thương cảm vừa khâm phục anh, cô bảo anh như cây phi lao ngoài cánh rừng kia, hứng chịu bao nhiêu giông bão tưởng chừng quật ngã nó nhưng nó vẫn cứ thế vươn lên, đứng thẳng giữa cuộc đời.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, tình cảm của đôi trẻ cứ lớn dần lên. Anh hay hát cho cô nghe, những bài hát không còn u ám nỗi buồn như trước, anh hát những bài tình ca nồng nàn xao xuyến. Một ngày nọ, cô hỏi anh vì sao nước

biển lại có vị mặn? Anh bảo: ” Là vì phù sa từ các con sông đem theo vị mặn đổ vào biển.” Cô gật rồi lại lắc đầu: ” Người ta thường nói như thế nhưng mà với em biển mặn là do nước mắt khóc thương của người ở lại dành cho những người đã mãi mãi nằm lại nơi đáy biển kia trong những chuyến ra khơi lúc trời nổi giông bão”. Nói xong, cô ngược nhìn anh: ” Anh hứa với em sẽ không bao giờ rời xa em nhé?”. Anh cúi xuống, nhìn thẳng vào trong mắt cô: ” Ừ. Anh hứa” khẽ khàng anh đặt lên môi cô một nụ hôn. Không hiểu vì sao cả anh và cô đều cảm thấy mặn chát trên môi. Họ nắm tay nhau cùng đi trên bãi cát dài, đi bên cạnh anh, trước đại dương bao la kia cô thấy lòng mình yên bình đến lạ.

Anh và bố cô chuẩn bị cho chuyến biển tiếp theo. Cô chạy theo phụ khuân đồ đạc lên thuyền cho bố. Dặn dò cô việc nhà xong bố cô hối mọi người lên thuyền bắt đầu cho chuyến biển. Cô tiến lại gần anh: ” Anh.. anh phải về với em đây”. Trông bộ dạng cô lúc này anh phì cười, cốc đầu cô một cái: ” Ngốc, không về với em thì anh về với ai”. Xong rồi anh vội vàng quay lưng đi. Cô đứng nhìn theo, tới khi tàu chỉ còn một chấm nhỏ xíu thì mới quay về. Tàu đi được hai ngày thì bão về. Loa phát thanh liên tục thông báo mọi người chèn chống nhà cửa chống bão. Cô ở nhà mà lòng dạ như lửa đốt. Cô lo cho bố, cho anh, cho toàn bộ mọi người trên tàu. Bão tan, mọi người lũ lượt kéo nhau ra biển ngóng chờ các đoàn tàu cá trở về. Một chiếc, hai chiếc, rồi ba chiếc lần lượt quay về trong sự vui mừng của mọi người, nhưng mà tàu của bố cô sao mãi không thấy xuất hiện. Cô chạy dọc bờ biển. đến các con tàu vừa cập bờ hỏi thăm tin tức nhưng đáp lại chỉ là những cái lắc đầu. Cô bật khóc, khóc nức nở, nhưng kìa, xa xa trên biển lại có một con tàu khác trở về, mặt cô rạng rỡ hẳn lên, hi vọng đó là tàu của nhà mình. Khi chiếc tàu tiến lại gần bờ cô thấy anh đang đứng trên mũi tàu nhưng mặt anh sao mà buồn đến thế. Tàu cập bờ, cô chạy ào tới, vậy là anh không sao hết... cô liếc nhìn xung quanh, còn bố cô đâu? Tại sao anh cùng những người khác lại ở trên chiếc tàu lạ này. Cô run run hỏi anh: “Ba em đâu? Ba em đâu rồi?” Anh ôm chầm lấy cô, òa khóc. Một người trong đội đi biển lên tiếng : ” Bão tới bất ngờ, tàu chạy kịp vào một hòn đảo gần đó để trú nhưng sắp tới nơi thì va phải đá ngầm, con tàu mắc kẹt lại. Mọi người đều nhảy xuống bơi vào bờ còn chú Tám (bố cô) không chịu nhảy xuống mà ở lại cứu tàu, tàu..tàu bị sóng đập vào đá vỡ tan nát.. chú Tám.. ổng nằm ở kia” nói rồi chỉ tay về phía sau. Cô vội lao tới nơi người đó vừa chỉ. Ba cô nằm đó, nhợt nhạt, bất động...

Chôn cất cho bố xong, cô đến tìm anh: ” Cảm ơn anh, những ngày này không có anh chắc em cũng không sống được”. Anh không nói gì, ôm cô vào lòng. Anh sẽ che chở cho cô, ở bên cạnh cô cho tới cuối đời. Cô khóc, anh bên cạnh lau nước mắt cho cô. Đột nhiên cô nghiêm mặt lại, nhìn thẳng mắt anh nói: ” Em sẽ lên thành phố, em không thể sống ở đây, mỗi lần nghe tiếng sóng là em lại không chịu được, em nhớ ba, em ghét biển”. Anh ngạc nhiên, mắt tròn xoe : ” Lên thành phố, không.. không.. em sinh ra ở đây, em gắn bó với nơi này, biển nuôi sống em. Lên đó thì em sống sao nổi chứ.. Anh sẽ chăm lo cho em, anh không để em phải khổ đâu”. Cô lắc đầu quầy quậy: ” không phải là chuyện sướng hay khổ, mà là em muốn quên nơi này, em ghét..ghét biển, ghét mọi thứ ở đây..” ” Ghét cả anh sao?” anh hỏi. Cô gục đầu vào ngực anh: ” Em yêu anh, nhưng em ghét mọi thứ ở đây, em muốn tránh xa nơi này, anh hiểu không?”. Nói rồi cô chạy về nhà. Tối hôm đó, cô thức trắng.. từng giọt, từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi.. Cô ngồi bật dậy, vội vàng xếp áo quần nhét vào va ly. Ngày mai cô sẽ đi, cô quyết định rồi, cô sẽ đi cho dù có anh hay không. Sáng sớm hôm sau, cô xách va ly bước đi, vừa bước ra ngõ, cô giật mình.. anh đã đứng đó từ bao giờ. Trên lưng anh là cái ba lô. Nếu anh không lên tiếng chắc cô đã chôn chân tại chỗ rồi. ” Nào, chúng ta đi”.

Lên thành phố, họ thuê một nhà trọ ở cạnh một bến tàu. Với sức vóc của mình anh nhanh chóng xin được một chân bốc vác ở bến tàu. Còn cô, vốn trước đây cũng từng học may vá nên cô được một xưởng may nhận vào làm. Cuộc sống cứ thế trôi qua. Từ ngày lên thành phố anh thức khuya hơn, có lần hơn nửa đêm cô tỉnh dậy, cô thấy anh ngồi bên cạnh cửa sổ, âm thầm châm thuốc rồi thở dài. Bóng anh trong làn khói thuốc càng làm cho không khí u sầu hơn. Cô biết anh đang nghĩ gì. Anh đang nhớ biển, nhớ quê nhà. Nhiều lần cô tặc lưỡi, nghĩ bụng hay là mình cứ quay trở về. Nhưng lúc đó hình ảnh bố cô nhợt nhạt năm kia, hình ảnh những người phụ nữ khóc thương chồng đi biển không trở về lại hiện lên, thì cái ý nghĩ trở về của cô tan biến mất.

Xưởng may của cô vốn là của một ông chủ người hoa đã ngoài 40, ngày nào ông ta cũng tới giám sát các công nhân. Rồi một ngày, ông ta để ý tới cô, trong số các công nhân thì cô là người nổi bật nhất. Ngày nào lão cũng liếc nhìn trộm cô. Và rồi lão cũng tìm cách tiếp cận cô, khi thì kiếm cơ tặng hoa, khi thì mời cô đi ăn nhưng cô từ chối. Một lần như thế, cô bực dọc hỏi lão: ” Tại sao ông cứ quấy rầy tôi thế hả?”. ” Tại vì em đẹp” lão nói. Lâu lắm rồi

mới có người khen cô đẹp, nghe thế tuy vẫn tỏ vẻ bức dọc ngoài mặt nhưng trong lòng cô vui lắm. Cô về nhà, ngồi trước gương, ừ thì mình đẹp thật mà. Cô chợt nghĩ tới anh, bao nhiêu năm qua kể từ ngày lên thành phố, anh chẳng khen cô lấy một câu, anh không quan tâm tới cô, thậm chí chẳng tặng được cô một đóa hoa. Cô đẹp mà, cô có quyền, cô có quyền được sống sung túc hơn, không phải nghèo khó như thế này.

Hôm sau cô đi làm, trưa hôm đấy lão chủ lại đến, mời cô đi ăn, một thoáng suy nghĩ, cô gật đầu. Hôm đấy là lần đầu tiên cô không về ăn cơm chung cùng anh. Rồi ngày thứ hai, ngày thứ ba, rồi nhiều ngày sau đó cô cũng không về ăn cùng anh.. Anh đi làm về, mệt mỏi, chán chường, lúi thủi đi ra quán ăn vội đĩa cơm bụi rồi lại về. Gần đây anh mới để ý tới cô, cô đi làm về muộn hơn, buổi tối có khi không về, hỏi thì cô bảo tăng ca phải ngủ lại. Cô ăn mặc chải chuốt hơn. Trong lòng anh cũng đã có chút nghi ngờ nhưng anh tin cô không phải là người như thế.. Cho tới một ngày anh được cho nghỉ sớm, hết việc anh về nhà, mở cửa bước vào phòng, anh không tin vào mắt mình nữa, trên giường kia, cô..cô nằm đó với một lão già xa lạ. Không kiềm chế được, anh lao tới, kéo lão ta dậy, dấm bôm bóp vào mặt lão, máu túa ra, anh vứt lão xuống đất, lão lồm cồm đứng dậy, bỏ chạy.. Cô hét lên, lao tới giang tay tát vào mặt anh.. anh trừng mắt nhìn cô, cánh tay anh giơ lên rồi khựng lại, bỏ xuống. Lúc này anh đã hiểu ra tất cả. Tại sao chứ, tại sao, anh hét lên.. cô nhìn anh, buông thõng một câu nói bẽ bàng: ” Tại vì nghèo”. Đầu óc anh quay cuồng, anh ngồi sụp xuống: ” Tại vì nghèo ư, chính em, chính em đã chọn cuộc sống này mà”. Cô chợt thấy cay cay..

Hôm đó cô dọn đồ, chuyển sang sống cùng với lão chủ kia, để anh lại căn phòng đó. Sau khi cô đi anh cũng nghỉ việc, anh trả phòng, anh trở về, phải rồi, cuộc đời anh gắn liền với biển cơ mà. Anh về, dọn dẹp nhà cửa.. Dọn xong, anh sang nhà cô, ngôi nhà nhiều năm không ai dọn dẹp xơ xác tiêu điều, anh mở cửa bước vào, lau dọn lại, thắp nén nhang cho bố cô. Còn cô, sau khi dọn về sống chung cùng lão chủ, cô như một bước lên tiên. Giờ đây cô trở thành quản lý xưởng may cho lão. Những người cùng làm với cô khi trước nhìn cô lắc đầu, họ thương xót cho cô. Lão chủ vẫn đối xử tốt với cô nhưng càng ngày càng lạnh nhạt, hằn chán cô rồi. Một ngày nọ, cầm kết quả siêu âm trên tay, cô tìm đến xưởng thứ hai của lão, cô rón rén đẩy cửa phòng lão bước vào, lão đang tay trong tay với một cô gái khác. Thấy cô, lão khề đẩy cô gái kia ra, kéo tay cô lôi xềnh xệch ra ngoài. ” Cô tới đây làm gì”. ”

Em..em, có thai rồi”. Khuôn mặt lão biến sắc, lão lập tức chạy vào phòng, lát sau trở ra với một xấp tiền trong tay. ” Cô cầm lấy rồi xử lý nó đi, tôi không muốn cô để nó ra” lão gầm gừ. Nghe vậy, cô lắp bắp: ” Nó, nó...nó là con của chúng ta đấy, tại sao anh lại ác độc thế, tại sao anh lại ở bên người con gái kia mà không phải mẹ con em. Em đẹp mà!”. Lão cười khẩy: ” Ủ thì cô đẹp, nhưng mà nó đẹp hơn cô, giờ thì cầm lấy số tiền này và đi đi, biến khỏi nhà tôi luôn đi”. Nói xong lão vào phòng, đóng sầm cửa lại, những tiếng cười hi hí trong phòng vọng ra. Cô thất thểu ra về, trên đường đi cô định nhảy xuống sông trôi theo dòng nước cho xong nhưng cô sợ..

Từ hôm bị lão đuổi đi, cô lang thang ngoài đường, phải đi về đâu, ừ.. đúng rồi, cô có nhà mà, cô muốn về, con cô khi ra đời cần có chỗ ở đàng hoàng.. nhưng cô lại nghĩ tới anh, mặt mũi nào mà quay về nữa. cứ suy nghĩ lẫn thần mãi trước mặt cô nhà mình hiện ra lúc nào không hay. Cô mở cửa bước vào, ơ kìa, sao nhà cửa sạch sẽ thế, mấy năm rồi có ai dọn dẹp đâu. Mấy ngày sau, anh đi biển về, khi biết tin cô về anh vội vàng chạy sang. Cô đang ở ngoài sân, thấy anh cô vội quay mặt đi. ” Anh quên hết rồi, chúng mình lại như xưa nga em”. Cô khóc, cô quỳ suoj xuống: ” Em xin lỗi, em sai rồi” từng tiếng nói của cô kẹt lại bởi tiếng nấc nghẹn ngào. Anh bây giờ khác trước nhiều, người gầy hăn đi, đen hơn xưa. Họ cùng nhau sống chung dưới một mái nhà. Anh đi biển, cô lo việc ở nhà. Cô hối hận lắm, từng đêm khi anh vắng nhà lênh dên trên biển cô khóc, khóc rất nhiều, hàng xóm biết chuyện họ sang an ủi cô. Họ kể khi anh mới từ thành phố về, anh như người điên, cứ ngồi lì ngoài mỏm đá, lằm lũi, im lặng không nói chuyện với ai, phải cả tháng sau anh mới cười với bà con hàng xóm, dù chỉ là nụ cười gượng gạo. Cô biết, cô không xứng với anh, cô đã làm anh đau lắm, cô cũng không nói chuyện đưa con với anh, cô sợ anh sẽ đuổi cô đi. Trên đời này làm gì có thằng đàn ông nào chấp nhận nuôi con cho kẻ khác, chấp nhận tha lỗi cho cô thì anh đã quá cao thượng rồi. Nhưng làm sao mà giấu được khi mà sinh linh trong bụng ngày một to. Cuối cùng sau nhiều đêm suy nghĩ, cô cũng quyết định nói với anh.

Hôm ấy, bão lại về. Cô khóc lóc, níu kéo anh lại. Trời bão nhưng anh vẫn ra khơi. Anh nói trời thế này thì cá sẽ nhiều hơn. Đi được chuyến này thì ta có đủ tiền đóng một chiếc tàu cho riêng mình. Mặc cho cô ngăn cản anh vẫn đi. anh lại cốc đầu cô: ” Anh sẽ về thôi, không về với em thì về với ai”. Câu nói đó như ám ảnh cô, lần trước anh cũng nói thế, cô cầu mong ác mộng khi xưa

không lặp lại. Cô chưa kịp nói với anh về cái thai. Trong đêm, từng cơn gió rít liên hồi, vài cái cây phi lao bật gốc đổ ầm ầm. cô ngồi đó, canh cánh trong lòng, gió lùa qua khe cửa vào nhà làm cô run lên bần bật. Lạnh, cô với lấy chiếc chăn trên giường, từ trong chiếc chăn rơi ra một tờ giấy, trên đó là những dòng chữ liêu xiêu anh viết cho cô:

” Em à, em đừng tự dằn vò mình nữa, lỗi không phải tại em, tại anh đã không quan tâm chăm sóc em. Anh biết lúc đó em rất cần sự quan tâm nhưng anh không làm được. Sau khi em dọn đi anh đã về đây, từng ngày dài anh ngồi hàng giờ tại nơi cúng mình hay hẹn hò nhau đấy. Anh suy nghĩ rất nhiều, ban đầu anh không nghĩ mình có thể gặp lại em nhưng mà em đã về. Khi đó anh vui lắm, Anh hi vọng mình sẽ không xa nhau nữa. À, chuyến đi biển này nếu thành công thì anh sẽ đủ tiền mua được một con tàu nhỏ, sẽ không phải đi thuê cho người ta nữa, với lại khi đó mình cũng đủ tiền chăm sóc cho đứa bé trong bụng em, nó con ai không quan trọng, anh xem nó như là con của mình. Vì anh yêu em mà. Đợi anh nhé, anh sẽ về”

Cô sững sờ, thì ra anh đã biết tất cả, anh luôn bảo cô ngốc nhưng anh mới chính là thằng ngốc đấy, tại sao anh phải như thế, tại sao anh lại mạo hiểm mạng sống mình như vậy, cô thấy mình chỉ là gánh nặng của anh.. Cô chạy ào ra biển, gào thét gọi anh trở về..

Sáng sớm, bão tan, người ta tìm thấy cô ướn sững đang nằm bất động ở trên bãi cát. Họ đưa cô vào trạm xá. Tỉnh dậy, cô nhìn xung quanh, anh đâu? Anh ở đâu rồi, tại sao không thấy anh? Cô hết hoảng, phải chăng cô mất anh lần nữa. Vùng dậy. cô tháo mấy sợi dây chuyền nước đang quấn quanh mình, cô chạy ra biển thì thấy mọi người bàn tán xì xầm. Anh đi rồi, anh không về nữa. Anh cùng với hai người nữa mãi mãi nằm ngoài kia....

Hôm nay, cô gái đẩy lại ra đây đứng, bên cạnh cô là đứa bé khoảng 5 – 6 tuổi. Nó bi bô hỏi cô: ” Mẹ ơi, bố đang ở ngoài kia phải không mẹ?” ” Ừ, bố con đang ở ngoài kia, ở tí xa ngoài kia” Loáng thoáng tiếng đài phát thanh vang lên âm thanh của bài hát quen thuộc:

“Có người từ lâu nhớ thương biển
Ngày xưa biển xanh không như bây giờ
biển là hoang vắng
Lời tôi nhỏ bé tiếng gió thét cao biển tràn nổi đầu
Tình em quá lớn sóng cũng vỡ tan đời tôi đánh mất
Giấc mơ không còn biển xưa đã cạn
Vắng em trên đời biển thăm than khóc ngàn lòng với tôi
Cùng tôi biển

chết, cùng em biến tan
Ngàn năm nỗi đau hóa kiếp mây ngàn cô đơn biến
cạn....”

Chí Công